

соко хлапе, все около гиминтѣ и параходитѣ се въртѣше. Не вѣрвамъ да имашъ кой знае каква работа въ Месемврия.

— Имамъ, имамъ. Две години работихъ тамъ по шосето, преди да замина съ египетската гимия.

И както ей-тъй, ужъ случайно, си говорятъ за стария градецъ Несебъръ и за шосето, по което нѣкога бѣ работилъ, Богданъ си спомня за тогава, прехапва устни и се замисля.

Спомня си той, какъ изъ него се ширѣше морето, и брѣгътъ, и шосето край брѣга. Брѣгътъ бѣше навѣянъ дълбоко навътре съ топълъ златенъ пѣсъкъ, шосето още не бѣ настлано. Радваше се тогава на лѣтнитѣ вечери, радваше се, че е младъ и здравъ. Всѣки човѣкъ по земята помни и скърби, и радости — и неговитѣ радости, можеби, сж почнали тъкмо отъ това черноморско градче.

— Че хайде тогава да тръгваме! — предлага той.

Капитанъ Яни се секне. Запушва едната дупка на носа си съ прѣстъ и духа, запушва другата и пакъ духа. Изтрива после прѣститѣ въ дъното на панталона си, пакъ плюе и казва:

— Какво се унесе, парѣ ли имашъ да давашъ тамъ? — Бжди спокоенъ — забравили сж те вече! Ще тръгнемъ довечера. Ще ида у дома за малко, а къмъ брѣснаря сжщо трѣбва да мина. И вѣтъръ още нѣма. Къмъ деветъ часа ме чакай въ гимията.

V

Свечерява се. Пристанището замира. По запусѣлия кей се разхожда митнически стражаръ, и подкованитѣ му стѣпки отекватъ ясно и отчетливо въ хладината на сивата октомврийска вечеръ. Морето едва ближе разровения брѣгъ. Мирише на